

Sygn. akt II KO 22/19

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A. U.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 2 lipca 2019 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
w sprawie Sądu Okręgowego w Ł. (sygn. akt XVIII K [...]),
zakończonych prawomocnie
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] (sygn. akt II AKa [...]),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 22 lutego 2019 r. skazany A. U. wystąpił do Sądu Apelacyjnego w [...] o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem w sprawie o sygn. akt II AKa [...], wskazując, że istnieją podstawy do wznowienia, bowiem „początkowa, najważniejsza faza śledztwa w jego sprawie, została całkowicie zaniechana”, ograniczono się wyłącznie do udokumentowania fotograficznego zdarzenia. Również na późniejszych etapach śledztwa – zdaniem wnioskodawcy – „biegli popełnili dużo błędów”, a także obrona była tylko pozorna, „całkowicie nieadekwatna do wagi sprawy”. Wymienione „niedociągnięcia i błędy” nie zostały zauważone przez orzekające w sprawie sądy. Dlatego niesłusznie uznano go za winnego popełnienia zbrodni zabójstwa. Podał też, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony z wyboru bowiem obecnie przebywa w zakładzie karnym, jest chory

na miazdżycę, co utrudnia mu podjęcie pracy zarobkowej. Nie posiada też żadnych środków finansowych (k. 2).

Pismo to zostało przekazane według właściwości Sądowi Najwyższemu.

Zarządzeniem z dnia 5 czerwca 2019 r. Przewodniczący Wydziału II Izby Karnej Sądu Najwyższego zwrócił się do skazanego o udzielenie – w terminie 7 dni – informacji, jakie to okoliczności, wskazane w art. 540 k.p.k. i art. 540a i b k.p.k. mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, pod rygorem nierozpoznania wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu i skierowania sprawy na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku (k. 13).

W odpowiedzi na to wezwanie, A. U. pismem z dnia 25 czerwca 2019 r. rozbudował argumentację przedstawioną w piśmie z dnia 22 lutego 2019 r. prezentując własną interpretację: opinii biegłych, tj. biegłego medyka sądowego M. B. (przeprowadzającego sekcję zwłok pokrzywdzonego) i E. M. (analizującą ślady krwi ujawnione w miejscu zbrodni - mieszkaniu oskarżonego oraz na jego odzieży), przebiegu zdarzenia, postawy obrońców, a także przeprowadzonych czynności w śledztwie, szczególnie w jego początkowej fazie, które – zdaniem wnioskodawcy – uznać należy za „niedogodności, niedociągnięcia i błędy”, a jako takie nowe dowody w sprawie (k. 15-17).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. W myśl tego przepisu sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze quasi formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego z dnia 25 czerwca 2019 r., nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego przez niego wniosku z podstawami wznowienia postępowania, wyczerpująco wymienionymi w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k. Wprawdzie autor wniosku wskazuje na ujawnienie się nowych dowodów w sprawie, jednak w istocie w piśmie uzupełniającym wniosek nie przedstawia owych nowych faktów lub dowodów. Takimi bez wątpienia nie są „niedogodności, niedociągnięcia i błędy” popełnione w postępowaniu przygotowawczym, czy sądowym tak przez biegłych i obrońców, jak i prokuratora i sądy obu instancji. W oparciu o analizę akt sprawy nie sposób bowiem uznać, aby podejmowane przez wyżej wymienione podmioty czynności dowodowe były błędne, a w konsekwencji by dopuszczono się owych zaniechań, czy wyprowadzono błędne wnioski z ustalonego stanu faktycznego, jak sugeruje wnioskodawca. Za nowy fakt, nieznaną orzekającym w sprawie sądom, w rozumieniu przepisu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., nie sposób uznać choćby opinii biegłego medyka sądowego M. B. i analizującej ślady krwi ujawnione w miejscu zbrodni - mieszkaniu oskarżonego oraz na jego odzieży - E. M.. Dowody te, jak i wszystkie istotne okoliczności sprawy, również te kwestionowane przez wnioskodawcę, były przedmiotem wnikliwych i obszernych rozważań Sądu pierwszej instancji, zaaprobowanych następnie przez Sąd odwoławczy (k. 294-310 i 379-382 t. I akt sprawy XVIII K [...]). Dopuszczenie zaś możliwości w postępowaniu w przedmiocie wznowienia postępowania, ponownej oceny tych okoliczności, dowodów, celem dokonania, na podstawie tej nowej oceny, odmiennych ustaleń faktycznych, nie jest możliwe (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 listopada 1994 r., III KO 67/94, LEX nr 22092; z dnia 18 stycznia 2017 r., III KO 53/16, LEX nr 2202488).

Podkreślenia ponadto wymaga, że obecnie A. U. odwołuje się do tożsamych okoliczności odnoszących się do postawy i sposobu wykonywania obowiązków przez obrońców reprezentujących go w sprawie, które stanowiły podstawę poprzedniego wniosku o wznowienie postępowania, będącego przedmiotem rozpoznania Sądu Najwyższego w sprawie II KO 80/14.

Tym samym, skoro skazany nie zastosował się do wezwania zawartego w zarządzeniu z dnia 5 czerwca 2019 r. i nie przedstawił okoliczności, które mogą stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, należało postąpić w myśl art. 545 § 3 k.p.k.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

[aw]